

РЕШЕНИЕ

№ 1079

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11408** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. Н. К., чрез пълномощник адв. М., срещу решение от 12.10.2021г., постановено по НАХД № 9840/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-455/03.06.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на основание чл. 221, ал. 1, хип. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) на Д. Н. К. е наложена глоба в размер на 7 000 (седем хиляди) лева за нарушение на чл. 114б, ал. 2, предл. 1 във вр. с ал. 1, предл. 1, хип. 2 от ЗППЦК.

С доводи, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила касаторът претендира неговата отмяна, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител, в съдебно заседание и с представени писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

По делото няма спор по фактите. Безспорно е установено, че [фирма] е публично дружество по смисъла на чл. 110, ал. 1 от ЗППЦК. На редовно годишно общо събрание на акционерите, проведено на 18.09.2020г., жалбоподателят е избран за член на Съвета на директорите на дружеството и в това си качество е станал субект на задължения по ЗППЦК, сред които и разписаните в чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК.

Съгласно чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество, неговият прокурист и лицата, които пряко или непряко притежават най-малко 25 на сто от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират, са длъжни да декларират пред управителния орган на публичното дружество, както и пред комисията и регулирания пазар, където са допуснати до търговия акциите на дружеството, информация: 1. за юридическите лица, в които притежават пряко или непряко поне 25 на сто от гласовете в общото събрание или върху които имат контрол; 2. за юридическите лица, в чиито управителни или контролни органи участват, или чиито прокуристи са; 3. за известните им настоящи и бъдещи сделки, за които считат, че могат да бъдат признати за заинтересовани лица.

Според чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество са длъжни да декларират обстоятелствата по ал. 1 в 7-дневен срок от избирането им.

В случая жалбоподателят е избран за член на управителен орган на публично дружество - СД на [фирма] на 18.09.2020г. и в съответствие с чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК е следвало да декларира обстоятелствата по ал. 1 в срок до 25.09.2020г., докато той е сторил това на 07.10.2020г., на която дата с писмо вх. № РГ-05-1293-11 е представил в КФН декларация по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин, като не са налице основания случаят следва да се квалифицира като маловажен.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която, на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

Несъстоятелни са доводите на касатора, че въззивният съд не е отчел наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на наказателното постановление. В изпълнение на правомощията си по чл. 13, 107, ал. 2 и 313-314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът законосъобразно е констатирал, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - същите са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34, ал. 2 и 3 от ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Налице е съответствие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация. И в АУАН, и в НП обвинението е формулирано по начин, позволяващ да се разбере неговия характер.

Касаторът поддържа, че датата на извършване на нарушението не е правилно определена. По същите доводи въззивният съд обосновано е приел, че началото на срока по чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК е обвързано с момента на избора на лицето за член на съвета на директорите, а не с момента на вписването на това обстоятелство в Търговския регистър. Нормата е ясна и недвусмислена. В случая жалбоподателят е избран за член на управителния орган на публичното дружество на редовно годишно общо събрание на акционерите, проведено на 18.09.2020г., поради което е следвало да декларира пред КФН обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК в срок до 25.09.2020г., докато той е подал декларация на 07.10.2020г. Следователно правилно наказващият орган, както и въззивният съд са приели, че нарушението е извършено на 26.09.2020г. – първият ден след изтичане на срока за подаване на посочената декларация.

Неоснователно касаторът поддържа, че в нарушение на принципа „non bis in idem“ е наказан два пъти за едно и също нарушение. Тези доводи също са обсъдени от въззивния съд, който законосъобразно ги е отхвърлил като неоснователни, като е посочил, че се касае за два отделни състава на нарушения. Нормата на чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК предвижда, че членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество, неговият прокурист и лицата, които пряко или непряко притежават най-малко 25 на сто от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират, са длъжни да декларират пред управителния орган на публичното дружество, както и пред комисията и регулирания пазар, където са допуснати до търговия акциите на дружеството, информацията по т. 1, 2 и 3. Следователно задължените лица следва да декларират информацията по т. 1, 2 и 3, както пред управителния орган на публичното дружество, така и пред комисията и регулирания пазар. Касае се за отделни задължения, неизпълнението на всяко от които съставлява отделно нарушение. С процесното НП административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за недеklarиране в срок пред КФН на обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК, докато с приложеното към жалбата НП № Р-10-457/03.06.2021г. – за недеklarиране на същите обстоятелствата, но пред [фирма].

Неоснователни са и доводите за липса на извършено нарушение. Касаторът застъпва тезата, че е представил в КФН декларация по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК като част от материалите към поканата за свикване на общо събрание на акционерите, насрочено за 18.09.2020г. Сочи, че действително в ЗППЦК е предвидено, че срокът за подаване на тази декларация започва да тече от избора на членове на управителния орган на публичното дружество. Счита обаче, че няма законова пречка задължените лица да декларират предсрочно обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК, при положение че липсва впоследствие подадена декларация за промяна на така декларираните обстоятелства. Същите доводи са мотивирани отхвърлени от въззивния съд, който обосновано е приел, че предварителното подаване на декларация не доказва изпълнение на задължението по чл. 114б, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗППЦК поради липса на годин субект на деклариране, както и на яснота – какво ще бъде фактическото положение към момента на избора му. Нормата на чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК пределно ясно сочи, че задължението за деклариране на обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК възниква от момента на избирането на едно лице за член на управителния орган на публичното дружество. Предсрочното подаване на декларация, дори и със съдържанието по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК, е без правна стойност, тъй като към този момент нейният подател не е имал качеството на член на управителен орган на

публично дружество, съответно не е бил и субект на задължението по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК.

По изложените съображения въззивният съд е достигнал до законосъобразен извод, че вмененото нарушение е доказано по безспорен начин.

Настоящият състав на касационната инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд, че деянието не представлява „маловажен случай“. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения (каквото е процесното), но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или липсата на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В разглеждания случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с провеждането на ефективен последващ контрол върху дейността на поднадзорен субект -публично дружество, като се касае за сериозно закъснение от близо две седмици. Ето защо следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, който изключва маловажност на нарушението.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.10.2021г., постановено по НАХД № 9840/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.

ОСЪЖДА Д. Н. К. ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Комисията за финансов надзор сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: